

Ηθοποιοί:

Βιργινία: Σίλια Αβδελίδη
Βιργινία: Βασιλική Ακριτίδου
Μοναχή, Αίθρα: Θεανώ Αναστασιάδου
Ορέβιο: Φίλιππος Γκόλιας
Ηγουμένη Μάρθα: Χαρά Ζένιου
Μοναχή, Θίσβη: Μαριαλένα Λιμενοπούλου
Αδελφή Λουκία, Δάφνη: Βασιλίνα Παπαδημητρίου
Αγάρες: Αναστάσης Παπαδόπουλος
Μεσιέ Απλοντιζέ: Αλέξανδρος Πάραμ
Μοναχή, Βαρόνη Αγαθή: Ευαγγελία Πράπα
Ονόριο: Στέφανος Τσιρτσώνης

Χορωδία:

Βασιλική Ακριτίδου (διεύθυνση), Αδαμαντία Αλεξοπούλου, Θεανώ Αναστασιάδου, Μαρίνα Καντζόγλου, Φαίη Κουγιουμτζόγλου, Μαριαλένα Λιμενοπούλου, Εβελίνα Μουτουσίδη, Ευαγγελία Πράπα
Εκτελούν το Eli Eli του Gyorgy Bardos και The world was God του Rosephahye Powell.

Σύνθεση - Μουσική Επιμέλεια: Εβελίνα Μουτουσίδη

Χορογραφία: Άγγελος Ντίκος, Κασσιανή Παμπέρη

Κοστούμια: Άννα Ζαχαροπούλου

Μακιγιάζ: Αντριάνα Ανδρέου, Κασσιανή Χαντζή

Βοηθός Σκηνής: Σύλια Κοντογιάννη

Φωτισμός: Στέλιος Τζολόπουλος

Υλικοτεχνική Υποστήριξη: Προσωπικό ΚΘΒΕ

Γραφικά-Βιντεοσκόπηση: Γιώργος Φλέγγας

Σκηνοθεσία: Νεφέλη Καλαντζή, Άκι Παπαδόπουλος

Σκηνικά - Παραγωγή: AFIXIS

Χορηγοί:

QUALCO FOUNDATION, Σύλλογος Αποφοίτων Νομικής Σχολής ΑΠΘ
Στέφανος Παπατρέχας, συγγραφέας

Θεατρική Ομάδα Νομικής Σχολής ΑΠΘ

ΟΝΟΡΙΟ – Τα ανομήματα ενός εγκληματία

του Στέφανου Παπατρέχα
σε σκηνοθεσία Άκι Παπαδόπουλου και Νεφέλης Καλαντζή

ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ
12, 13 & 20 Μαΐου 2025
ώρα 8 μμ

ΣΚΗΝΟΘΕΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Το Ονόριο ισορροπεί ανάμεσα στο μυστήριο, την πίστη και την καταπίεση, καθώς δημιουργεί έναν κόσμο, στον οποίο συγκρούονται Θεός, νόμοι και κοινωνική ηθική. Η σκηνοθετική προσέγγιση ακολουθεί το ρεύμα της αποστασιοποίησης. Δεν επιδιώκουμε την πλήρη συναισθηματική ταύτιση, αλλά την κριτική ματιά απέναντι στα γεγονότα. Ο Μεσιέ Απλοντιζέ, αφηγητής και καθοδηγητής του κοινού, λειτουργεί σαν θεατρική θεότητα που σχολιάζει και παρεμβαίνει, χωρίς να προσφέρει γρήγορες και βέβαιες απαντήσεις.

Σημαντική σκηνοθετική προσέγγιση αποτελεί ο διπλός ρόλος της Βιργινίας. Αυτή η επιλογή δεν είναι απλώς μια αισθητική απόφαση, αλλά μια ουσιαστική αντανάκλαση του ψυχικού διχασμού της. Από τη μια, η Βιργινία είναι η νέα, αθώα δόκιμη που υπακούει στους μοναστηριακούς κανόνες. Από την άλλη, είναι η γυναίκα που αμφισβητεί την ηθική και την πίστη, που έλκεται από το απαγορευμένο και τελικά συντρίβεται από αυτό. Οι δύο ηθοποιοί κινούνται παράλληλα, συνομιλούν, εναλλάσσονται και συγκρούονται, αναδεικνύοντας τη συνεχή διαπάλη μεταξύ της αποδοχής και της εξέγερσης.

Το σκηνικό αποτυπώνει τη θεματική της φυλακής: Γύρω από ένα κρεβάτι, ένας κύκλος από ψυχρά λευκά LED φώτα σχηματίζει ένα αόρατο κλουβί. Το φως περιχαρακώνει τον χώρο, παγιδεύοντας το σώμα και την ψυχή σε μια αιώνια φυλακή. Η χρήση LED φωτισμού επιλέχθηκε εσκεμμένα, αντί πιο "θερμών" ή "ρεαλιστικών" πηγών φωτός (όπως κεριά ή λάμπες), για να δημιουργηθεί μια ψυχρή, άψυχη αίσθηση, απογυμνωμένη από το οργανικό στοιχείο της φύσης και της ζωής. Το φως είναι σταθερό, αμετακίνητο και σκληρό — όπως και οι νόμοι, οι απαγορεύσεις και τα όρια που πνίγουν τους ήρωες του έργου. Το κυκλικό σχήμα του φωτεινού περιγράμματος παραπέμπει συνειρμικά τόσο στο κλουβί όσο και στον μαγικό κύκλο,

έναν χώρο μέσα στον οποίο οι ήρωες εγκλωβίζονται τελετουργικά, ανίσχυροι απέναντι στη μοίρα ή την ενοχή τους. Το μοναστήρι δεν είναι χώρος εξαγνισμού αλλά ένα κελί, όπου οι κανόνες της πίστης και της κοινωνίας γίνονται δεσμά. Μέσα στο κλουβί υπάρχει το κρεβάτι, σύμβολο που σύμβολο που μεταμορφώνεται ανάλογα με τη σκηνή: άλλοτε είναι χώρος ύπνου, άλλοτε πεδίο βασανισμού, άλλοτε τόπος ερωτικής επιθυμίας. Το κοινό παραμένει συνεχώς αντιμέτωπο με αυτήν την εικόνα, καλούμενο να αναρωτηθεί: είναι το κλουβί μια προστασία από τον έξω κόσμο ή μια φυλακή από την οποία δεν υπάρχει διαφυγή;

Το έργο θέτει ένα καίριο ερώτημα: ποιος ορίζει το δίκαιο και την ηθική; Οι νόμοι του Θεού χρησιμοποιούνται ως όπλα ελέγχου, ενώ η ατομική επιθυμία καταστέλλεται στο όνομα της αγνότητας. Η ποινή, η τιμωρία και η ενοχή υφαίνουν ένα δίκτυο εξουσίας που συνθλίβει όσους δεν συμμορφώνονται. Ο θεατής καλείται να σκεφτεί: η Βιργινία είναι ένοχη επειδή έσφαλε ή επειδή αμφισβήτησε; Το δίκαιο της κοινωνίας και το δίκαιο του Θεού ταυτίζονται ή βρίσκονται σε σύγκρουση; Τελικά, η ίδια η έννοια του Θεού τίθεται υπό αμφισβήτηση. Ο Θεός της ηγουμένης είναι ένας Θεός τιμωρός, ένας μηχανισμός εξουσίας. Ο Θεός της Βιργινίας, αν υπάρχει, είναι αδιάφορος, σιωπηλός. Η σκηνοθεσία τονίζει αυτή την απουσία: οι χαρακτήρες επικαλούνται τον Θεό, αλλά οι προσευχές τους χάνονται στο κενό. Στο τέλος, η πίστη γίνεται εργαλείο υποταγής ή όχημα εξέγερσης — και η επιλογή ανήκει στον καθένα ξεχωριστά.

Το "Ονόριο" δεν δίνει απαντήσεις. Αντίθετα, ανοίγει το κλουβί και μας αφήνει να κοιτάξουμε μέσα — ή να δούμε τον εαυτό μας παγιδευμένο σε αυτό.

Νεφέλη Καλαντζή - Άκис Παπαδόπουλος
Φοιτητές Νομικής Σχολής ΑΠΘ